

въ Карноградъ да иде, долу, подъ баира който се намира.

Не искалъ Марко да узнаятъ, че е самъ той, затова пешъ слѣзълъ, като пжтникъ, който пешъ пжтува.

Спрѣлъ се въ кръчма, току отвждъ моста, до „Сахата“, който пладне биелъ.

Седналъ Марко и вино поржчалъ. Оканица, че втора, че трета. Пие Марко и не се опива.

— Бре, кръчмарьо, имате ли още?
— пита Марко, отново поржчва.

— Има, има, гостенино драги! Въ избата ни пълни бѣчви има.

— Отгде вземашъ това чудно вино?

— Отъ Балкана — отъ село Сунгурлари.

— Сунгурлари?

Марко веселъ станалъ. Подъ мустакъ се хили, подъ вежди — погледжда.

— А какво ще каже Сунгурлари? Тая дума не е наша дума . . .

— Кой я знае! — отвръща кръчмарьтъ.

— Сунги казватъ на онѣзъ, които славно си попиватъ! — пояснява Марко и пакъ пие.

— Като тебе ще сж и тѣ! — дума на ума си старий кручмарь и вино му носи.

Пусто вино, вино сунгурларско!

Като сълза бистро, свѣтло, чисто. Който еднѣжъ пие, ще повтори. Който седне, мжчно вечъ ще стане. Магия му сякаше направягъ!

Пилъ е Марко три седмици време. Пилъ, изпилъ е всички пълни бѣчви, пакъ се не опивалъ.

Зачудилъ се кръчмарьтъ на него и му рекълъ така той тогава:

— Чували сме, че никой не пиелъ колко Крали-Марка, юнакъ славенъ, но и тебе, байно, хубаво те бива! Ти не падашъ по-долу отъ него!

Чакъ когато чулъ своето име, тогазъ Крали-Марко се досѣтилъ, че е Шарка на хълма забравилъ и че има работа да върши.

Развързалъ е дълбока пунгия, запладилъ си изпитото вино и отишълъ Шарка да намѣри.

Шарко чака и отъ мжка цвили. Съ кракъ земята разсърдено бие. Гдето на скалитѣ копитата блѣскалъ, белези дълбоки тамъ направилъ отъ желѣзнитѣ подкови. А до тѣхъ и две юнашки стжпки, гдето самъ юнакътъ стжпалъ.

Яхналъ Марко коня вихрогоня и отишълъ съ Муса да се бие.

И до днесъ се тоя хълмъ нарича „Аладжа-атлж“, което ще каже — „Коня-Шарколия“.

КОНСТАНТЕНЪ МЪОНИЕ

бележка

отъ

Николай Райновъ

Между новитѣ белгийски художници има единъ, който цѣлъ животъ е изобразявалъ труда и мжката на работницитѣ. Името му е Константенъ Мюниѣ (роденъ на 12 априлъ 1831, умрѣлъ на 4 априлъ 1905). Той се родилъ отъ бедни родители въ едно предградие на Брюкселъ и прекаралъ детинството си въ крайна неволя. И на младини, па и отпосле, живѣлъ все между работници — вжгленокопачи, рудничари, орачи и косачи, коняри, занаятчии. Опозналъ отблизо тежката работа на надничаритѣ и слугитѣ, сблизилъ се съ мжката и грижитѣ на тру-

долюбивитѣ сиромаси, които сж принудени цѣлъ животъ да работятъ за хлѣбъ, та нѣматъ ни сили, ни време да помислятъ за друго.

Тоя свѣтъ на страданието и труда, това измжчено човѣчество виждаме въ картинитѣ и статуитѣ на Мюниѣ. Той е живописецъ, рисувачъ и скулпторъ; найдобри му сж скулптурнитѣ творби. Статуята „Косачъ“ изобразява младъ селенинъ, какъ коси трева. Той е замахналъ на широко и тѣлото му се е осукало около грѣбнака, за да придаде сила на ржцетѣ; тежината пада на лѣвия кракъ,